

ДЕТСКА РАДОСТЪ

МАЛКИЯТЪ РИСУВАЧЪ

ПРИКАЗКА

Една царска дъщеря много обичала да я рисуватъ. Много портрети ѝ направили царскитѣ живописци, но тя все не ги харесвала и цѣлъ день плачела. Чудѣлъ се царьтъ какво да я прави. Обявилъ той, че който ѝ нарисува портретъ да ѝ хареса, ще го направи най-богатия човѣкъ на свѣта. Изредили се всички живописци отъ царството, но нито единъ не сполучилъ да нарисува портретъ, какъвто искала царската дъщеря.

Въ единъ далеченъ градъ живѣлъ горделивъ живописецъ, който се хвалѣлъ, че билъ най-голъмъ майсторъ. Повикали и него.

— Ей сега ще ме видятъ кой съмъ! — крещялъ той изъ всички улици, докато стигналъ въ двореца.

Но портретътъ, който нарисувилъ, излѣзълъ толкова лошъ, че слугитѣ го набили и изгонили. Разсърдилъ се много живописецътъ. При него работѣло едно момче. Щомъ се върналъ у дома си, той повикалъ момчето. Като нѣмало кому другиму, на него рекълъ да излѣе яда си. Далъ му той една счупена кутия. Сложилъ въ нея една вехта четка за рисуване

и повредени бои, па го пратилъ въ палата.

— Върви сега ти да нарисувашъ царската дъщеря! Но ако не ѝ направишъ какъвто портретъ иска, ще те прибия!

Взело момчето счупената кутия и тръгнало за царския дворецъ. Като вървѣло, вървѣло, видѣло на пѣтя единъ старецъ. Той билъ много старъ. Отъ слабостъ билъ падналъ на земята и не можелъ да се вдигне. Момчето се спустнало къмъ него, вдигнало го, изчистило му дрехитѣ и му подало тояжката. Просълзилъ се старецътъ и рекълъ:

— Благодаря ти, синко! Кой си ти и кжде отивашъ?

Момчето му разказало всичко. Разтворилъ старецътъ кутийката, която носѣло момчето. Поклатилъ глава.

— Лошъ човѣкъ е твоятъ господарь, синко. Съ тая четка и съ тия бои нищо не можешъ направи. Дай ги на мене. А ти вземи тая кутийка. Тамъ ще намѣришъ, каквото ти трѣбва.

И старецътъ извадилъ отъ торбата си една малка кутийка и му я подалъ. Поблагодарило момчето и се раздѣлили. Като останало само, то отворило кутийката. Вътре имало една нова четка и златна боя.